

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: R. L.

Cím: Egy híres baptista prédikátor vallomása hitéről ...

Forrás: Pesti Napló

Bn

1925. 3. 17.

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

286

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helvezám

Egy híres baptista prédikátor vallomása hitéről, a felnőttek megkereszteléséről és a baptisták katonáskodásáról

Ahítatos órák a Wesselényi uccai kápolnában

(Saját tapasztalásokról.) A magyarországi baptistáknak nagy napjuk volt az elmúlt héten. Budapestre érkezett és megkezdte evangéliumi előadásait legkiválóbb hitszónokaik egyike, a német-amerikai Karl Füllbrandt. A Wesselényi uccai kápolna majdnem megtelt hívőkkel. Amikor beléptem, nem láttam mást, mint a padra hajló fejkendőket, mert a közönség nagy része asszonyokból, egyszerű fejkendős asszonyokból áll, s csak elvétve látni a pad-sorokban egy-egy férfit, javarészt idősebb embereket. Miként közönsége, egyszerű maga a kápolna is, melynek fehérségét itt-ott egy evangéliumi ígéret tartalmazó tábla élénkíti.

Megkezdődik az istentisztelet. Először néhány meghatározott egyszerűségű ima, majd Zinsendorf egy zsoltárát éneklük, aztán a pesti prédikátor olvas fel az evangéliumból. Az ének alatt egy szelidképű férfi jön hozzám, teljes bizalommal a kezembe nyom egy szépkövű zsoltáros könyvet, megmondja az énekszámot, majd tovább megy. Még egy-két könyvet oszt szét, míg körülnézve, megállapíthatja, hogy a kápolna minden vendége részt vehet a közös éneklésben.

Még egy kis kar énekel, majd az emelvény közepén helyezkedik el az istentisztelet ünnepi szónoka, Karl Füllbrandt. Professzoros külsője, szemüveges, jóságos tekintetű, középkorú férfi. A hangja mentes minden keneteljességtől, a pátosza igaz, mély átérzésű. Beszélni kezd, szónoklatát néha-néha gyereksírás szakítja félbe. Három-négy anya hozta magával ölbeműlő gyermekét. De az apróságok zsi-vajgása itt senkit sem zavar, mindenki elmerül saját gondolataiban.

Füllbrandt az Úr Jézus szenvedéseiről beszél, elárultatásáról és megdicsőüléséről. Nem elvont felleleggyőzőséggel, hanem valami szinte képzelhetetlen erejű meggyőző temperamentummal. Különös előszeretettel von párhuzamot a biblikus kor és a jelen között, a legfelsőbb tízezer mentalitását, az oroszországi istentagadást, egyaránt belevonja szónoklatába, megvédi a baptisták álláspontját, mely a közös és szabad elhatározásból eredő megkeresztelkedésre vonatkozik. Előadása végig a nemes és ideális demokráciának elvein alapszik. Csak az, aki kezét nyújtja a szegényeknek, a szenvedőknek és üldözötteknek, az részese lehet Krisztussal való találkozás örökörtékű áldásá-

ban, csak az, aki elhatol a társadalom mélységéig, magasztosulhat fel. Itt egy elismerő mondattal nyilatkozik az Úr Hadseregének tevékenységéről. Ki kel a materializmus ellen, mely csak a szemmel, vagy füllel érzékelhetőt ismeri el valóságnak és eközben megfélemedezik a lélek látásáról, mely pedig többet képes felfogni és megérteni, mint amennyit a gyarló ember elképzelni képes.

A beszéd után újra felhangzik az ének, majd az egyik pesti prédikátor áll fel és magukbaszállásra szólítja fel a hívőket.

— Imádkozzatok ti, akik közénk tartoztok és ti, akik még meg akarjátok találni az igaz utat. Mik mindnyájan részt veszünk imáitokban.

Néhány pillanatig néma csend, az emberek mindnyájan léleketüket visszafojtva simulnak padjaikba, majd az első sorok egyikéből feltör egy el-csukló nő hang imája. Egyszerű, keresetlen szavakkal imádkozik, könnyörögve az isteni kegyelemért, majd a másik oldalon egy férfi mély, imádkozó hangja cseng fel és végül újra egy másik asszony fohászkozik. Ismét ének. Az istentisztelet véget ért.

*

Amikor kimenni készülök az ajtón, a pesti prédikátor, egy jóságos tekintetű, szakállas férfi lép hozzám (éreztem többiben, hogy reám esik tekintete) és németül így szól hozzám:

— Uram, örültünk nagyon, jöjjön el máskor is.

Bevallom neki, hogy nemcsak a spontán érdeklődés hozott ide, hanem beszélni szeretnék kiváló vendégükkel.

— Saját magáról nem fog beszélni, — mondja. — A lényegről szívesen.

Odavezet hozzá és mialatt a még jelenlevő négy prédikátort: a bécsit, a bonyhádit, a sopronit és a pestit körülvészi a tanácsot kérők csoportja, a kápolna egyik sarkában beszélgetni kezdünk:

— A baptistákat Magyarországon alig ismerik, — mondja. — Pedig például az Egyesült Államok-

ban mi vagyunk a legnagyobb protestáns felekezet. Összesen körülbelül *tízennyolemillió baptista* él ma, és ez a szám folyton emelkedik. Így *Oroszországban*, ahol két évig vezettem egy amerikai segélyakciót, a proletárdiktatúra óta minden üldöztetés ellenére *hívőink száma megsokszorozódott*. A mi vallásunk minden forma és formaiságtól mentes és az isten-

ség személyes átélésén (Gotteseerlebnis) alapszik.

— Csak az, aki személyes kapcsolatba, önkéntes elhatározásból, belső lelki kényszerből jutott el istenhez, csak az lehet hitközségeink tagja. Baptistává senkisémm születik. *Baptistává az élet teszi az embereket*. Ezért keresztelünk is mi csak éretl korban. Itt van például az *én fiam*, 19 éves jámbor, hívő gyerek. De mert még nem élte át lelkében teljesen az istenség fogalmát, kívül áll egyházunkon és mindaddig, amíg nem jön el magától, senkisémm hívja.

— És a vallásoktatás? — kérdezem.

— Az csak a biblikus történetet öleli fel. Hiszen ceremóniát, formai dolgokat mi nem ismerünk. Hallotta előbb azt a három embert imádkozni? Hallotta a prédikátorok fohását? *Ezek az emberek sehol sem tanulták azt, amit elmondanak*. Az imának individuálisnak kell lennie, úgy kell a szavaknak istenhez jutni, mint ahogy megfogannak minden egyes ember lelkének a mélyén.

Szervezetük felől érdeklődöm:

— Ez nálunk a *legideálisabb demokrácián* alapszik. Prédikátorunkat az egész község választja, isteni sugallatért imádkozunk, azután választunk úgy, ahogy az Úr paracsolta nekünk. Lehet laikus, vagy egyházi műveltségű férfi, (minden országban vannak szemináriumai) ő lesz a lelkésze egyházunknak. Egyes hitközségeink önállóak, egymástól függetlenek, csak három évenként egyszer gyűl össze nagy nemzetközi konventünk, mely utoljára 1923-ban gyűlésezett Stockholmban. Még egyszer hangsúlyozom: *a mi hitünk alapja a teljes individualitás, és amellett szolidaritás az egész emberiséggel*.

És hogyan egyeztetik ezt össze állampolgári kötelességükkel, például a katonáskodással:

— *Ezt is teljesen az egyénre bizzuk*. Nem kötünk meg senkit. *A németek és magyarok szolgáltak és szolgálnak a hadseregben, viszont az oroszok megtagadják a katonai szolgálatot*.

Majd még kérdésemre saját magáról annyit mond el, hogy egy oroszországi baptista prédikátornak a fia, kereskedőnek inált, de hamar beekkerült ő is az egyházi életbe, azóta állandóan utazik, szervezi az egyes nemzeti egyházakat. Felesége még mindig Odesszában tartózkodik, de ő éveken nem láthatja, mert hol Amerikában, hol Németországban, hol Skandináviában munkálkodik. Mindezt oly egyszerűen, pöz nélkül és jóságos mosollyal mondja el, mint csak azok az emberek tudnak beszélni, akik célt, békét és nyugalmat találtak az életben.

Mikor kimegyek, újra utánam jön a magas, szakállas prédikátor, nagyon szeliden reám néz, megszorítja a kezemet:

— *Kérem, jöjjön el megint.*

(R. L.)